

воягъ за тебе вѣстницѣ на новото ти отечество, Руссийж, казваше Тронскый на Волскаго който ся чумѣреше. Недѣй ся кѣли! Недѣй ся черви! Защото и не трѣба асла да бѣде нѣкой чакъ до толкозь умѣренъ.

Волскый дръпнѣ на силно отъ рѣцѣтъ му вѣстникѣтъ и го стѣпка.

— Жално ми е, продължаваше Тронскый спокойно, че неможѣхъ да разберѣ добрѣ това само. Научихмы ся, тоестъ, отъ одного който знае добрѣ работѣтъ, че първийтъ общъ нашъ пріятель Казимиръ ся турилъ въ истѣтъ тъмницѣ, въ онзи день и часъ въ който Руссийж, като зели подписано отъ тебе покаяніе и обѣщаніе за бѣдѣщѣтъ ти вѣрность и покорность на Рускый Императоръ тя пуснахли свободенъ отъ тъмницѣтъ. Поляцитѣ въ Парижъ прѣдъ полгати че ты си го издалъ, за да получишь прошкѣ отъ Императора.

Ты знаешъ какго и азъ, че това е безстыдна клевета, каза му Волскый, като го гледаше въ очитѣ.

Това е одумваніе, клевета, а? На радосърдце быхъ ся убѣдилъ, ако бы ми